

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Celního ředitelství Ostrava**, se sídlem v Ostravě, nám. Sv. Čecha 8, za účasti společnosti **J., s.r.o.**, zastoupené JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem v Ostravě - Moravské Ostravě, Škroupova 1114/4, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2007, č. j. 22 Ca 267/2007 - 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 3. 2004, č. j. 145/2004-1401-21, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky při vyměřování cla a aplikace příslušných ustanovení zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (dále jen „celní zákon“); nařízení vlády č. 480/2001 Sb., kterým se vydává celní sazebník a kterým se stanoví sazby dovozního cla pro zboží pocházející z rozvojových a nejméně rozvinutých zemí a podmínky pro jejich uplatnění (dále jen „celní sazebník“); zákona č. 62/2000 Sb., o některých opatřeních při vývozu nebo dovozu výrobků a o licenčním řízení a o změně některých zákonů; a rovněž nařízení vlády č. 263/2001 Sb., kterým se stanoví ochranné opatření na dovoz některých výrobků do České republiky.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplynulo, že krajský soud již dříve v předmětné právní věci rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 11. 10. 2006, č. j. 22 Ca 191/2004 - 38, kterým žalobu podanou společností J., s.r.o. (dále jen „žalobkyně“), směřující proti shora citovanému rozhodnutí stěžovatele zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl uvedený rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 51/2007 - 72, a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

V odůvodnění svého rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil pro krajský soud závazný právní závěr ohledně aplikace vybraných ustanovení shora citovaných právních předpisů, zejména krajskému soudu vytkl, že opomenul na daný případ aplikovat ustanovení § 6 celního sazebníku, které upravuje výjimku z pravidla zakotveného v ustanovení § 55 odst. 1 celního zákona, podle něhož veškeré dovážené zboží až na výjimky podléhá dovoznímu clu.

Krajský soud, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud vycházel z argumentace obsažené ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu vyplývá z ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. a znamená povinnost krajského soudu, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, respektovat v novém rozhodnutí právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V případě opakované kasační stížnosti směřující proti novému rozhodnutí krajského soudu pak lze toliko namítat, že se tento soud závazným názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozhodnutí ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 - 106, publikovaném na www.nssoud.cz: „*Pokud se stěžovatel v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, dovolává stížních důvodů v předchozí kasační stížnosti již jednou uplatněných a Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumaných, je kasační stížnost v této části nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.*“

Z výše uvedeného vyplývá, že účelem ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je zamezit opakovanému přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věcech, ve kterých již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil, jako tomu bylo v předložené věci. Podrobení takového rozhodnutí krajského soudu novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo nadbytečným a postrádajícím smysl.

V nyní posuzované věci byla Nejvyššímu správnímu soudu předložena kasační stížnost podaná druhým z účastníků předcházejícího řízení (odvolacím orgánem), jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno poté, co tento respektoval právní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho předchozím rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti nesprávnému právnímu posouzení, když v tomto konkrétním případě kasační námitka poukazuje na nerespektování závazného právního názoru ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., věty za středníkem, nepřichází u tohoto stěžovatele z povahy věci v úvahu a ani nebyla uplatněna. Z uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost je podle shora citovaného ustanovení s. ř. s. nepřipustná.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh (v tomto případě kasační stížnost), je-li podle tohoto zákona nepřipustný. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl.

Za dané procesní situace se pak Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu